

Revák István: Szántóföld – pasztell, papír, 29,7x21 cm

Revák István: A copfos – pasztell, tus, papír, 29,7x21 cm

Pálfalvi András

Revák István *Imaginációk* című kiállítására

Székesfehérvár, 2017. február 20 – Munkácsy Mihály Általános Iskola

Visszatérni, hazatérni mindig izgalmas és egyben szorongató érzés is lehet. Fél évtizednyi távollét után Revák István most visszatér hajdani iskolájába, amelynek névadója, Munkácsy Mihály 168 évvel ezelőtt éppen ezen a napon született. Revák visszatért, hogy bemutassa alkotói pályájának legfrissebb alkotásait, művészi vívódásainak teremtményeit, az elmúlt termékeny év százra rúgó pasztell-képeiből válogatott 59 alkotást.

Ez az 59-es, szimbolikus szám is egyúttal, mert kiállítónk is a mai napon született, most tölti be 59-edik életévét. Tehát megnyilatkozás és feltárulkozás is egyszerre ez a tárlat.

Így vall erről a kiállítás meghívójában:

„Ezek a pasztellrajzok a 2016-os évben készültek. A száz rajz a lélek-szellem-test rezdülését, egységét voltak hivatva 1 esztendőn keresztül megfigyelni és rögzíteni az akkori vizuális rajzi gondolatokban. Az emberek, állatok, tájak, olvasmányok, álmok illusztrációk és a megvalósult festmények kicsi képei. A művésztelepi létforma vázlatfüzetei, szemlélő és kereső vonal-szín-forma kutatásai, és mindezek gyűjteménye.”

Kiállításának az *Imaginációk* címet adta.

Az én nemzedékem számára az Imagináció szó szinte biztosan felidézi John Lennon 1971-es, ikonikus versének-dalának hangulatát-üzenetét, ahol szintén a lélek-szellem-test rezdült és képzelt szép, boldog világot, amire akkor nagyon vágytunk mindannyian. Most is súlyos korban élünk és a művész most is tépelődik, vajúdik. Kutat, hogy hitelesen foghassa meg, írhasse le a világot, melyben él és alkot.

Az imagináció Revák megfogalmazásában, előképeket jelent, grafikai gyakorlatot, átmenetet a tényleges festészethez. Egy vizuális szótárat az ember gondolataiból, réteges egymásra-épülést, melyek kaleidoszkópszerűen újabb és újabb vizuális realitásokat-valóságokat hozhatnak létre. És létre is hoznak, mert ez a rendeltetésük.

A rendkívül termékeny Revák István is talán életmű-piramist épít, mint példaképe, Molnár Sándor a Kossuth-díjas festő, akinek művészi krédója szerint az alkotó széles-alapú szilárd piramist épít, amely felfelé haladva, egyre szűkülő térben, egyre egyszerűbb, de egyre tisztább formanyelvvel halad a csúcs felé, ahol talán a beteljesedés várja. Molnárnál a fehér szín jelenti a beteljesítő kiüresedést, valamiféle nirvánát, ami üres is, de miként a fehér színben, benne van minden, az összes szín, a színek, a formák, benne vannak összes gondolataink, imaginációink.

Molnár Sándorra, aki a nagyívű gondolkodó Hamvas Bélával, annak utolsó 4-5 évét alkotó barátságban töltötte, meghatározó erővel hatott a hamvasi filozófia, a távol-keleti gondolkodás, a jóga, a meditáció, az európai ember számára sokszor

csak egzotikumot, vagy idegen ezotériát, időnként feltámadó divatot jelentő tudati világ.

A hamvasi ítélet erről a befagyott nyugati lét emberéről rövid és száraz: *Nem az életét éli, csak sóvárog.* Keresni kell az utunkat és rá kell találnunk, hogy a sóvárgásból beteljesedés lehessen. Mert ez az ember küldetése.

Revák Istvánra is nagy hatással voltak-vannak a hamvasi-molnári gondolatok, a markáns teoretika, a zabolázhatatlan, be nem skatulyázható művészi lét, a szabadon gondolkodó és valóban szabad alkotók világa, ezért nem idegen tőle a szabályfelrúgás, a saját út szűnni nem akaró keresése, egy kis spirituális misztika, és az őszinte, tiszta érzékenység. De, ahány alkotó, annyi ars poetica, annyi művészi hitvallás.

Revák István roppant termékeny és még nem fehér, mint Molnár Sándor, hanem színes festő, színes grafikus. Képein tobzódnak a színek és lehetséges, hogy nem a fehér üresség felé halad művészi alkotó útján, színes marad mindig, de őszintén hiszem, hogy képeiben mindannyian megtalálhatjuk magunkat, a magunk imaginációit. Az itt bemutatott képei mögött három meghatározó táji-emberi környezet áll, amelyek harmonikusan ki is egészítik egymást.

Az „otthon”, a hernádi szülőföld, a természet, a szabad levegő, a nyitott terek, a fények és a homályok világát jelenti. Fehérvár, az élő műterem, a hétköznapi szorgoskodása, a mindennapi élet tere és a harmadik a Móri művésztelep, az elmélyült és egyúttal felszabadult alkotás társas, inspiratív műhelye.

A képeken is nyomon követhetjük,

Revák István: Tópart – pasztell, papír

Revák István: Beszélgetők – pasztell, papír

Revák István: Bory-kút – pasztell, papír

Revák István: Egy vidám délután – pasztell, papír

felfedezhetjük forrásvidékeiket. De nem is az a fontos, hogy a képek hol fogantak, hanem az, hogy ez az 59 grafika szerves, harmonikus rendbe illeszkedve, egymást erősítve éli világát itt a szemünk előtt. Ugyanakkor várakoznak is, hogy mesterük majd egyszer átültesse őket egy nagyobb, bonyolultabb, talán térhálós struktúrába, ahol új életre kelhetnek.

Alkotás és újraalkotás követi egymást, rombolás és újrateremtés, szótárkészítés és a szavakból bonyolult üzenetírás, csak nem a nyelv, hanem a képek szimbolikájával.

Talán ilyen a reváki világ.

Bele merítkezhethetünk ebbe a világba, beszélgethetünk lakóival, és fel is tölthetjük velük saját vizuális szótárunkat. Ezekből az imaginációkból hol előbújik a kiváló rajzoló Revák, és meg-meg villantja tudását egy pillanatra, hol mélyre ereszkedik, vagy magasra emelkedik saját elvontabb világába és ránk bízva, a mi saját imaginációnkra a kép kiteljesítését.

A Hernádon készült *Attila lova* képéről az én értelmezésem szerint maga a természet tekint ránk szelíd számonkéréssel: mit tettetek velünk? Megrázó Kovács Jenő órásmester tragikus és végzetes balesetének képi víziója, a *Behemót* című képen pedig láthatjuk amint Revák itt is felvillantja remek rajztudását, ennek a titokzatos mitologikus lénynek csupán néhány vonallal megvalósított odavarázslásával. A *Tóparton* című kép Matisse-t idéző eleganciája, fehér tisztasága egyszerre idéz elénk egy napfényben fürdőző, heverő női testet, és egy szárnyát bontogató fenséges hattyút. Csupán néhány vonással.

A *Móri történet*, a kiállítás nyitó

képe Revák jelenlegi alkotói korszakának kvintesszenciája. A térháló-szerkezetbe átemelt kettős portré, a vizuális szótár egyik meghatározó előképe szervesen beilleszkedik a nagyobb egészbe, hogy az imaginációból valódi képpé váljon.

Könyvek és képek nélkül nem érdemes élni. Írni kell, vagy csak olvasni, felolvasva átélni-átérezni mások üzeneteit, tudását, belefeledkezni a képek nyújtotta vizuális üzenetekbe, bennük megismerni-felismerni, újraértelmezni magunkat. Csak ezekkel lehet teljes a világ! Hogy aztán a világ és a jövő minnek kedvez, mit várhatunk tőle, az mindannyiunk saját imaginációja. Remélem és kívánom, hogy mindenki pozitív sugárással közeledjen hozzá.

Revák egyszerre *olvasó-tanuló-alkotó* művész. Mestereinek, inspirátorainak művein kívül és túl is szerteágazó, széleskörű az érdeklődése, beszélgetéseink alatt nemcsak Hamvas Bélát, Várkonyi Nándort, de Borgest, Márait is gyakran emlegettük. Olvastam, hallgattam esszéigényű tanulmányait, előadásait is, és tudjuk róla, hogy lételeme a tanítás. Ahogy korábban ebben az iskolában készített fel tehetséges fiatalokat a felsőbb iskolákba, most szakkört vezet, hogy tudását, hivatásérzetét továbbadhassa.

Könyvek-képek-követők szorosan összetartozva jelentik Revák István számára az alkotó életet. A könyv és a kép, ez a két alapvető kultúra- és művészethordozó Reváknak is alapkincsei közé tartozik.

Ezért végezetül egy versemmel üdvözlöm a mai napon 59 éves Revák Istvánt, boldog születésnapot, további tartalmas, sikeres alkotóéveket, jó tanítványokat kívánva azzal a verssel, ami egyúttal talán az én imaginációm is lehet!

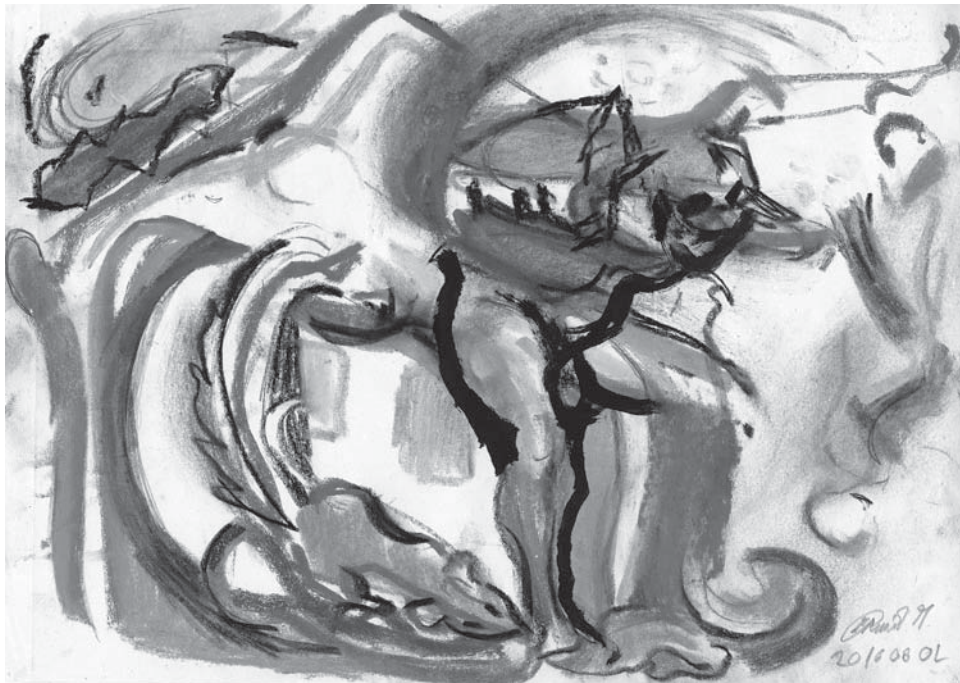
Revák István: Móri történet – tojástempera, vászon, 100x70 cm

Pálfalvi András

Hová vinnél

Hová vinnél magaddal
Könyveket, képet
Hogy berendezd barbár menedéked
Hol lenne annak a fának az odva
Ahová titkon beosonva
Meglélnéd barbár menedéked
Kivonulva örökre, félre
A világnak melyik végére
Hol lelnél barbár menedéket
Ahol az ég alja befedne téged
Barlangba lopnád könyvedet, képed
Meglélni a végső menedéket
Valakiknek, akik talán
Valamikor követnek téged

Székesfehérvár, 2017-02-20

Revák István: Behemót – pasztell, papír, 21x29,7 cm